

[Arne Melchior]

vil gå en ny henvendelse til udenrigsministeren om at finde ud af, at et parti i folketinget har fuldt samme ret til at deltage i disse drøftelser og iagttagelser, der dér kan gøres, som de organisationer, der måtte være tale om, og hvis navne jeg formoder at udenrigsministeren vil være i stand til at oplyse os om.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil straks erklære, at jeg finder det særdeles fornuftigt og rimeligt, at man har fundet udvej for at invitere stærkt engagerede organisationer med til denne nedrustningskonference i FN, og jeg vil endda gå så vidt som til at sige, at selv om det skal ske på bekostning af et par folketingsmedlemmer, så gør det nok ikke så meget. Vi har trods alt en så god kontakt til, hvad der foregår, at vi har mulighed for, selv om vi ikke skulle deltage, at følge med i, hvad der foregår.

I øvrigt vil jeg sige om udenrigsministerens svar på forespørgslen, at jeg finder det meget positivt, meget omfattende, måske knap så konkret, måske knap så udfordrende, som man kunne have ventet over for den problemstilling, vi står over for. I virkeligheden tror jeg, at et af de største problemer er, at vi ikke har mod til virkelig at sætte hårdt ind imod den fortsatte oprustning. Vi er tilbøjelige til fra de mindre landes side – med god grund i øvrigt – at sige, at oprustningsproblemerne først og fremmest skyldes, at stormagterne ikke har indset, at det er en farlig vej, man er inde på. Men det er ikke nok at skyde problemet over til de store lande. Jeg mener, at mindre lande har en fantastisk mulighed for at engagere sig med befolkningerne, og ærlig talt, er det ikke helt tydeligt i disse uger og dage, at det selv i et land som USA er muligt for en opinion at få indflydelse på, hvad der skal være den officielle politik?

Jeg taler ikke for, at opinionen skal styre det politiske liv, men jeg taler for en vekselvirkning mellem de politisk valgte og befolkningerne, og jeg er altså ikke bange for den oplysning af befolkningen om disse ting, som jeg forstod at fremskridtspartiet er bange for. Jeg er ikke bange for de konklusioner, som et oplyst folk drager med hensyn til, hvad de vil deltage i på det udenrigspolitiske område. Det hører fortiden til at tro, at udenrigs- og sikkerhedspolitik er noget, der afgøres bag

lukkede døre i enkelte ministerier. Sikkerhedspolitikken er gud ske lov stærkt på vej til at blive en folkesag.

Jeg synes, man er nødt til at acceptere, at når man har kunnet deltage – og det har Danmark jo gud ske lov kunnet – i udformningen af det sluddokument, der blev resultatet af konferencen i 1978, så har man også accepteret, at netop befolkningernes interesse for denne sag, værdien af at påkalde sig befolkningens deltagelse, er noget vigtigt. Det er jo noget af det mest konkrete, der er kommet ud af den første nedrustningskonference, nemlig at gøre det muligt for en stadig større kreds af befolkningerne at være med i debatten. Så det er absolut et vigtigt element, og det er også anerkendt her i Danmark, men jeg kan forstå, at vi mangler fremskridtspartiet i den sag; dér har fremskridtspartiet ikke forstået demokratiets væsen.

Jeg skal i øvrigt fatte mig i korthed om det, der blev resultatet af den seneste nedrustningskonference; den har været udførligt omtalt i særdeleshed af udenrigsministeren. Men jeg vil gerne lige i overskriftsform nævne de ting, som jeg synes man må pege på som noget virkelig positivt. Det er, at der er sat en række arbejder i gang, der er blevet skrevet en række rapporter, som hver for sig omhandler meget centrale emner; tilbage står problemet med at få det publiceret tilstrækkeligt.

Tunborgrapporten om kernevåben er et fantastisk godt dokument, hvor man konkluderer, at gensidig afskrækkelse i en atomterorbalance er farlig og uacceptabel og altså her er i klar modsætning til den opfattelse, som den forrige ordfører gav udtryk for, nemlig at det nok alligevel ikke var så farligt med alle disse våben. Hr. Arne Melchior har måske ikke fået læst Tunborgrapporten, og i hvert fald er han ikke enig i konklusionen. Ifølge den rapport, som vel nok er udarbejdet af folk, der har forstand på disse ting og har arbejdet med dem i mange år, er det farligt med alle disse våben.

Jeg må konstatere videre, at en anden af disse rapporter, nemlig rapporten om sammenhængen mellem oprustning og udvikling, Thorssonrapporten, som jo netop konkluderer, som udenrigsministeren har citeret i dag, at vi ikke både kan vælge at fortsætte oprustningen og at indføre en ny økonomisk verdensorden, også er forbigået hr. Arne Mel-